

STER-AVOND

Inleiding

Goedenavond, vrienden,

Wij zijn dan deze avond tezamen gekomen om hier onze Ster-avond te houden. Gij zult begrijpen, dat wij hierdoor het programma wel iets anders zullen stellen dan anders gebruikelijk is. Toch mag ik niet nalaten U allen er op te wijzen, dat het voor ons noodzakelijk is - juist op een avond als deze - te onthouden, dat de geest niet onfeilbaar of alwetend is.

Ik zal U zo dadelijk uiteen zetten, waartoe wij deze avond hier tezamen zijn gekomen en trachten U een inzicht te geven in hetgene er hier gaat gebeuren.

Wij doen deze dingen uit het weten, dat ons geworden is in vaak zeer lange jaren van zoeken. Maar ondanks dat alles, staan ook wij nog steeds tegenover het ondoorgrondelijke raadsel, dat wij God noemen. Het raadsel God, dat wij misschien kunnen omschrijven, waaraan wij allerhande eigenschappen toekennen, maar dat in Zijn wezen toch voor ons verborgen blijft binnen de Schepping van die God, Die wij zelfs in lange levens niet geheel kunnen omvamen, begrijpen en als weten in onszelven dragen.

Ook deze avond moet ik U verzoeken te proberen onpartijdig toe te horen. Denk zelf. Ga na, wat er gezegd wordt en aanvaardt alleen datgene, wat er voor Uzelve belangrijk is.

Na deze inleiding kunnen wij dan nu verder gaan en komen tot het eerste onderwerp, dat vandaag zal besproken worden. Dit is in afwijking met het vroeger gebruikelijke: een uiteenzetting van het hoe, een uitleg van het waarom.

Waarom houdt de Orde een Ster-avond? Waarom geeft de Orde aan degenen, die dit wensen de mogelijkheid om ook een uiterlijk teken bij zich te dragen?

De geschiedenis van de Orde der Verdraagzamen is al betrekkelijk oud. Wij kunnen in onze geschiedenis - geestelijk gezien - teruggaan tot ± 400 jaar voor Christus' geboorte. Toen werd voor het eerst een kern van denkers gevormd in een geestelijke sfeer, die de verdraagzaamheid predikten als een eerste noodzaak voor leven en bewustwording.

Sedertdien is er zeer veel gebeurd. Jezus is op de wereld geboren en heeft Zijn leer gebracht, die een verlossingsmogelijkheid in zich draagt voor een ieder, die haar weet te begrijpen en - niet te vergeten - durft beleven.

Er is een volheid van haast barbaarse praal en oude beschaving weggevaagd; er zijn middeleeuwen geweest met grote tegenstellingen. Toen is Uw tijd gekomen.

In Uw tijd, d.w.z. het eerst in het jaar 1893, heeft deze groep getracht zich tot de wereld te wenden. Zij is in verschillende landen daarin geslaagd, zij het in verschillende jaren. Zij heeft dan ook in Nederland al langere tijd bij verschillende groepen en door middel van verschillende mediums, uitdrukking kunnen geven aan haar streven en denken.

De groep, die gij vormt, is de laatste in deze reeks tot op dit ogenblik. Wij weten echter allen, dat de geest niet alleen met woorden kan leren. Alle schone leringen, die wij U voorleggen, gaan langzaam maar zeker teloor in het alledaags bestaan, dat zoveel eisen stelt, die anders zijn, dan wat wij leren, dat U ook zoveel biedt, wat wij U niet kunnen bieden.

Daarom is er al zeer vroeg gezocht naar een mogelijkheid om geestelijke gedachten en krachten op aarde vast te leggen. Dit geschiedde oorspronkelijk alleen in een inwijdingsschool.

Deze inwijdingsschool, die een tijd lang te Ephesus gevestigd is geweest, kende in de tijd van het eerste Christendom een gebruik, dat ontleend was aan het Pinkstergebeuren. Een samenkomen en van ganser harte de geest roepen, die men nu in sommige kerken de Heilige Geest noemt, maar waarvoor wij liever de term gebruiken: Licht Gods.

Nu kun je natuurlijk mensen in een kleine kring dit intens laten beleven. Maar zelfs dit beleven vervaagde toch te snel en zo werd ongeveer 600 na Christus getracht om dergelijke bijeenkomsten door blijvende tekenen, die ingestraald werden een meer blijvende en grotere betekenis te geven .

Dit heeft er, helaas, toe geleid, dat bepaalde groepen vervolgd zijn als ketters door de Christenen, terwijl zij misschien wel meer Christenen waren dan menigeen.

In die dagen hebben wij o.a. in Zuid-Frankrijk een groot en goed werk kunnen verrichten.

Naarmate de tijd verder gaat, wordt het gevaarlijker om dergelijke tekens te gebruiken. Zo is er dan een periode omstreeks 1500, dat wij gebruik maken van een uit hout gesneden kruisbeeld zonder beeld van Jezus daarop. Het werd aan een ketting gedragen en was voor de leek gemakkelijk te verwisselen met bepaalde toen geldende scapulieren en Christelijke orde-tekenen.

Zodra Uw tijd begon te komen, stonden wij voor de vraag: Hoe kunnen vrij een teken scheppen, dat aangepast is aan de tijd, dat vrijelijk daarin gedragen kan worden? Hoe kunnen wij de kracht niet alleen in de mensen, maar ook in tekens vastleggen op de meest juiste wijze?

Het antwoord vonden wij in het, enkele tientallen jaren meer dan heden ten dage, gangbare goud en zilver. Edele metalen, die door hun speciale structuur, bijzondere samenhang van atoom en molecuul voor ons het leggen van spanningen hierin eenvoudig en gemakkelijk mogelijk maakten, terwijl anderzijds het materiaal wel voor een ieder bereikbaar was.

Zo kwamen, wij tot de gewoonte de krachten vast te leggen in zilver en goud - en later, toen meer aards georganiseerde vormen werden gevonden, zoals hier in Nederland b.v. van 1926 tot ongeveer 1934 - 1935 ook een bronzen draagteken voor degenen, die eerst nog kennis moesten maken met onze leer.

Het is niet aan mij om er over te gaan spreken, hoe er bepaalde fouten zijn ingeslopen en hoe menselijke onverdraagzaamheid uiteindelijk sterker bleek dan al, wat wij konden of trachtten te doen.

Zo zijn wij dan gekomen aan de groep, waarmee wij hier op het ogenblik werken: Uw eigen groep. Hierin zijn bepaalde gebruiken vervangen. Toekenning van sterren bestaat niet meer. Ieder kan zich een zilveren, of gouden ster aanschaffen. Dat staat ieder volkomen vrij. Wij zijn ook bereid om die voor een ieder in te stralen. Want het gaat er ons niet meer om, verschillen onder de mensen te maken, maar eerder om in allen zo veel mogelijk de krachten der verdraagzaamheid gelijkelijk te stellen.

Dit, mijne vrienden, is de ontwikkeling, die werd doorgemaakt, vóórdát wij kunnen komen aan het waarom voor deze dagen. Toch moet ik ook een heel klein stukje aanhalen van het hoe: Er is magie voor nodig - dat zult gij wel met mij eens zijn - om zekere geestelijke krachten te hechten aan metaal. Magie misschien van de witste soort, maar....,magie.

Magie is een toepassing van natuurwetten, die op het ogenblik nog niet algemeen bekend zijn. Er is in de aether een zekere kracht, die voor het leven zelf reeds zeer belangrijk is.

O zeker, aether is maar een uitdrukking. Ik zou ook kunnen zeggen: in het Niet.

Deze doordringt Uw eigen atmosfeer. Met elke ademhaling dringt zij in Uw lichaam. Deze kracht stimuleert U. D.w.z. zij versterkt Uw handelings- en denkvermogen.

Deze kracht nu kan gebundeld worden en zij kan geënt worden op een trilling uit een hogere sfeer.

Ik hoop, dat ik niet te onduidelijk ben, maar ik moet mij noodzakelijkerwijze tot de hoofdzaken blijven beperken.

Een trilling van Uw eigen sfeer is ten opzichte van Uw wereld ongeveer als een supersonische trilling voor Uw eigen geluid. U kunt deze trilling niet waarnemen. Ten hoogste kunt U haar aanvoelen. Deze trillingen echter kunnen op zenuwstelsel wel een zeer definitieve druk uitoefenen. Zij kunnen daarin een zódanige werking leggen, dat b.v. de verdraagzaamheid, de kalmte en de innerlijke vrede hierdoor sterk bevorderend kunnen werken.

De ster, die U draagt, is een symbool. Wanneer U een ster draagt, dan geeft U daarmee te kennen, dat ook U overtuigd bent, dat naastenliefde en verdraagzaamheid de twee belangrijkste dingen zijn in geheel het stoffelijke en geestelijke bestaan.

Wanneer deze ster zelve door zijn structuur van metaal een langere tijd de trillingen vasthoudt, die wij op deze avond daarin leggen, dan zult U wat beter gewapend zijn tegen invloeden, die U anders tot plotselinge woedeuitbarstingen, of radeloosheid, zouden voeren. Er is dan altijd een kleine rem, die U zegt: "Hoor eens, je doet dat nu wel zo, maar bedenk, dat verdraagzaamheid hier noodzakelijk is." Een invloed, die U er voortdurend op attent maakt: je vindt dat nu wel aardig, maar is dat nu wel in overeenstemming met de naastenliefde?

Die kleine stem kan belangrijk zijn, omdat de mens - zelfs wij ook - gauw vergeet, dat hij verdraagzaam, of dat zij vol van naastenliefde wil zijn.

Van even grote, zo niet van grotere betekenis is de eenheid, die wij moeten smeden op deze avond. U zult ongetwijfeld bemerken, dat de plechtigheid na de pauze kort is. Zij vraagt niet zo veel tijd. Gedurende dit korte ogenblik wordt eóchter getracht een zo groot mogelijke spanning op te wekken in U allen. Niet alleen hier in deze zaal, of alleen maar voor een paar

mensen, maar voor U allen, zelfs uitgrijpende nog in de wereld daarbuiten. Daarin willen wij dan trachten te leggen al wat wat wij vanuit onze sfeer, en gij uit de Uwe, bezitten aan naastenliefde.

Wij willen daarin ons verlangen uitspreken naar licht en naar kracht. Wij willen ons gehele wezen daarin leggen, wetende, dat wij in een dergelijke plechtigheid - die inzegening en gebed tegelijk is - de mensheid kunnen brengen tot een groter eenheid. Dat wij zelfs zo nodig iemand zouden kunnen genezen in Uw midden, ofschoon dat niet het doel van de bijeenkomst is.

Er kunnen vele dingen gebeuren op een avond als deze. Dingen, die U misschien niet onmiddellijk bemerkt, maar die toch misschien voor heel Uw verdere leven van invloed zullen zijn.

Wat meer is: Indien in U zuiver het verlangen leeft naar het uitoefenen van de Goddelijk gedecreterde naastenliefde, of gij nu tot deze groep behoort of niet, of gij U tot de verdraagzamen rekent, of alleen maar eens een keer komt kijken, wàt er gaande, wie en wat gij ook zijt, *wanneer* gij op dit ogenblik, waar het U zo gemakkelijk wordt gemaakt, in Uzelve kunt verlangen naar het uitoefenen van de naastenliefde, van de voor de mens noodzakelijke verdraagzaamheid, *deze* naar buiten brengende, dat verlangen heeft, dan kan nu een contact gelegd worden, waardoor wij U lange tijd gemakkelijk zullen kunnen bereiken en helpen.

Het waarom is dus eigenlijk driedig.

In de eerste plaats het scheppen van een stoffelijke kracht, die als een voortdurende waarschuwing dient; een kracht, die U bijstaat. Een kracht, waaruit gij zult kunnen putten, ook al raakt zij op de duur uitgeput.

In de tweede plaats: met U gezamenlijk een ogenblik de hoogste sferen, die wij bereiken kunnen, met hun eigen lichtende krachten te doen inwerken op ons allen, geest en stof gelijkelijk, zoals wij hier aanwezig zijn. Om hieruit voor onszelven een nieuwe en betere instelling tegenover onze wereld te putten. Een persoonlijke verbetering. Een persoonlijke gezondwording naar de geest en zo mogelijk en nodig ook naar het lichaam.

Ten derde: Het scheppen van een eeuwigheidswaarde, omdat wij de eeuwige kracht, die rond ons is niet alleen willen doen doordringen tot onszelven, maar tot geheel de wereld, zover als onze invloed maar kan reiken, opdat in de wereld de vrede geboren worde, waar heel de wereld van spreekt en die zo jammerlijk wegblijft. Dàt, mijne vrienden, is het waarom.

Na het waarom, zou ik kunnen zwijgen; indien niet ook het hoe toch enigszins Uw aandacht waard is.

Het is altijd gebruikelijk geweest, dat de mens, die tot zijn God gaat, een offer brengt. Zelfs wanneer gij niets brengt, geeft gij nog het offer van Uwe tijd en Uwe aandacht. Ook wij willen dit doen. Niet. sacramentaal in de zin, waarin vele kerken dat kennen. Wij geloven niet in een speciale definitie van de Liefde Gods, bestemd voor een enkele groep. Wij geloven alleen in een Al-liefde, die zich voor allen op aarde ook op deze wijze zal kunnen openbaren.

In deze zin is het misschien dan toch weer een sacrament, omdat wij ons in de grote vloed van Goddelijke Kracht een ogenblik willen onderdompelen. Wij willen dit doen met een offer. Het offer van onze eigen gedachten, van onze kleine twisten en onvrede.

Het klinkt U misschien vreemd, dat ik dit een offer noem. Maar het kost moeite voor de mens, en ook voor de geest, om terzijde te stellen al hetgeen er aan kleine nietigheden, aan menselijke wrevels leeft in zijn wezen.

In deze tijd van vrede kunnen wij geen beter offer brengen. Zo beginnen wij te smeken, met offeren, met onszelven in handen van God te stellen, bewust en overtuigd.

Daarna roepen wij onze Schepper. Maar wij roepen naast deze Schepper elke lichtende kracht, waarvan wij weten, dat zij uit Hem geboren is. Wij roepen de namen van de oude Goden, van engelen, van geesten en sferen, want Gods Licht is in elk deel van de Schepping geopenbaard. Elke lichtende sfeer draagt een deel van dat licht in zich, bewust; méér dan wij hebben.

Daarom vragen wij ook hen: Geef ons wat van dat licht. Wanneer wij dat licht gekregen hebben, dan volgt een haast rituele handeling; dan wordt ingestraald. Daarna volgt de zegening, die beginnende met de groep der aanwezigen, uitgrijpt over de wereld, zover zij slechts kan.

Soms wordt dit in woorden uitgedrukt, soms slechts in gebaren. Want elk onzer spreekt tot zijn God op zijn wijze, in zijn termen, volgens zijn gedachten. Maar onze God is dezelfde.

Er wordt dan veel kracht vergaard. Misschien, dat gij een ogenblik de ademloze stilte kunt voelen daarvan, zoals zij reeds nu begint zich hier te vergaren. Iets kunt gij misschien voelen van de krachten, die nu reeds bezig zijn om de grote krachten van zo dadelijk veilig te verwerken, om te zorgen, dat niets kan schaden, om te zorgen, dat licht en kracht vrijelijk door zullen kunnen stromen en een zegen en kracht voor de mensheid zullen zijn.

Gij ziet hier een betrekkelijk gevulde zaal, meer niet. Gij kunt niet zien, hoe hier buiten en boven - als een koepel staande - een groot aantal van onze eigen Orde-Broeders en groepen van anderen, die zich hierin met ons verwant voelen, tezamen een soort van kerk hebben gebouwd. Een kerk van levende wezens, zoals dat behoort te zijn. Een kerk van persoonlijkheden, die denken, die streven, die leven en - zelfs soms nog - lijden.

Al dezen tezamen zullen zo dadelijk mee instemmen met deze aanroeping van God. Zij zullen mede hun krachten geven tot het uiterste toe, opdat er uitdrukking worde gegeven aan deze dingen.

Dan wordt de lucht plotseling geladen. Dan lijkt het, of elk deeltje lucht voor zich apart trilt.

U hoeft mij niet te geloven, maar gij zult ongetwijfeld zo dadelijk wel iets hiervan zelve kunnen ervaren.

Op dit ogenblik wordt gij dan zelve beroerd. En ook dit weer op meerdere wijzen tegelijk. Uw aandacht, geboeid door de spreker, - de celebrant zou ik haast willen zeggen - maakt het mogelijk, dat Uw geest onmiddellijk de invloed van de U omringende sferen dan ondergaat. De klanken, die dan worden uitgestoten, de aanroeping en het gebaar, zij brengen in uw lichaam een bijzondere toestand teweeg. Geluid heeft invloed. Ook Uw lichaam wordt zo voor een kort ogenblik in een enigszins andere toestand gebracht.

Of gij dat zult bemerken? Of gij daarvoor gevoelig zijt? Wie zal het zeggen. Maar dat er een verandering is, groot of klein, is wel zeker. Dan is de gehele atmosfeer geladen met levende kracht. Iets daarvan neemt gij in U op. Hoeveel kan ik ook weer niet zeggen. Vaak meer dan U denkt.

Wanneer die kracht in U is gelegd, dan is zij ook in U gelegd met alle gedachten, die deze avond beheersen en het werk regeren.

Zo hebben wij dan met Uw medewerking gegeven met vrije wil - want niets wordt U opgelegd of U opgedrongen - ook in U iets geschapen, waardoor wij tenminste kunnen trachten de wereld beter te maken. Bet.er, door de mensen beter te maken. Mensen, die bij zichzelf beginnen om de wereld beter te maken.

Ik kan U natuurlijk nog veel vertellen over het wekken van lucht-electriciteit, over het werken met spanningen in de atmosfeer. Over kracht-ontladingen, die via de handen van het medium plaats zullen vinden, maar ik geloof, dat ik te ver zou gaan en te technisch zou worden voor deze bijeenkomst.

Ik meen U voldoende te hebben voorbereid op al hetgeen er plaats gaat vinden.

Indien U zelve een tweede onderwerp wenst te stellen op deze avond, kunt U dat opgeven aan de tweede spreker. Wanneer U er de voorkeur aan geeft deze spreker zelve het woord te laten behouden, dan verzoek ik U dit alleen met algemene stemmen te willen doen.

Wanneer er een mens is, die meent een belangrijk punt in zich te dragen, dan is dat punt juist op een avond als deze, waard beschouwd te worden, dan is zijn vraag waard gehoord te worden. Want verdraagzaamheid en naastenliefde kunnen slechts in ons bestaan, wanneer wij onze naasten trachten te begrijpen.

Mijne vrienden, ik ben dankbaar voor het mij geschonken aandachtig gehoor. Ik hoop zo dadelijk met U een heilzaam gebeuren te kunnen beleven.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-

EEN KIND IS ONS GEBOREN

Goeden avond, vrienden,
Ook op deze mag ik U vragen, of U een onderwerp voor mij heeft, wat U passend vindt om te bespreken, juist in deze bijeenkomst.

Vraag: Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven. Men noemt zijn naam:
Wraak, sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vredevorst.

Antwoord: Een Kind is ons gegeven, een Zoon is ons geboren. Hoe zou de mensheid dit kunnen vergeten? Want er werd een Kind geboren, een Kind der mensen. Het was een klein lichaam, gegroeid volgens menselijke wetten en normen. Het was een klein leven, een mensenleven, dat zou beginnen.

Waarlijk, er was een Kind geboren en de mensheid was een Zoon rijker. Een wonderbaarlijke Zoon. Men geeft aan een kind namen.

In de Oudheid gaf men gaarne namen, die het kind omschrijven. Men heeft Het genoemd: sterke God, omdat het de uitdrukking was van de Goddelijke kracht.

Ach, men heeft Het zoveel namen gegeven sindsdien. De mensen geven nu eenmaal graag vele namen aan alle belangrijke dingen. En zeker een als dit. Een Kind, Dat bleef. Een Kind, Dat in een paar doeken gewikkeld werd, want er was nu eenmaal niets anders. Een Kind, Dat daar rustig in een kribbe lag en rustig schreide en glimlachte om de beurt, zoals kleine kinderen dat nu eenmaal doen. Een Kind, Dat eigenlijk een doodgewone baby was en toch gelijktijdig iets wonderbaarlijks.

In elke mens leeft een geest. In alle leven is er een geest overal waar een bewustzijn, een denkend bestaan zich uitdrukt, is er een geest, die mede deel heeft aan de vorm.

Stof en geest zijn geen van elkaar te scheiden dingen. Helemaal niet; het zijn juist dingen die tezamen behoren. Die eerlijk en intens samen gebonden zijn van het begin tot het einde. Of wij nu het ene ogenblik als geest ervaren en het andere ogenblik als stof-gebundene als mens, of wat anders, doet minder terzake, want de uitdrukking der volmaaktheid is het gehele wezen Gods. Dit is weer geuit in de gehele Schepping, zijnde stof en geest één en tezamen in volle volmaaktheid.

Het Kind, Dat geboren werd, droeg een geest in Zich, Die reeds a.h.w.doordrongen was tot vóór de troon van de Vader.

Alle mensen hebben, zoals men zegt; ouders. Maar men vergeet vaak, dat wii, lang voor wij ouders hadden, al iets anders bezaten. Een Vader, Die ons 'Vader en Moeder tegelijk is. Een Vader, Die ons baart en een Moeder, Die ons opvoedt en herschept in een wezen. Dat is één van de raadselen Gods.

Wanneer de geest dicht is doorgedrongen tot dit grote raadsel, die dit begrepen en omvat heeft, besloten heeft Zich te offeren en op aarde neer te dalen, dan mag men dit Kind waarlijk wel noemen: sterke God, want in Zich draagt het een bewustzijn van de sterke God. Waarlijk mag men dat Kind noemen; Vredevorst, Verlosser en Messias. Want dat Kind is dit, omdat het Zich bevrijdt heeft van de waan, van de vergissingen, van de arme beslotenheid, waardoor de mens normalerwijze niet kan zijn, wat zijn leven en zijn werkelijkheid is.

Het is eigenlijk een gebeuren van wonderbaarlijke schoonheid en grootsheid. Niet, dat er een kind geboren wordt. Ofschoon elk kind, dat geboren is, op zich een levenswonder is - wonder van natuurlijke krachten, vangeestelijke uiting en drang.

Maar dit Kind is een wonder om de éénwording van een zo grote Geest met een menselijk lichaam. Een wonder is, dat dit Kind als geest reeds lange tijd vormende in het lichaam en de stof heeft gewerkt, opdat in wereld en lichaam alle mogelijkheden zullen liggen voor een goed leven, een prediken en Zich offeren. Er zou geen naam te bedenken zijn buiten de naam: God, Die ik dit Kind niet terecht toe zou kunnen denken.

O, ik weet het wel. Men zegt; Jezus is God en bedoelt: Hij is deel van het Goddelijke. Maar daarop heb ik onmiddellijk mijn antwoord klaar.

Dit is in werkelijkheid geen verschil met ons, want wij allen, U daar in de zaal en degene, die rond U zijn, de mensen van heel de wereld, alles en iedereen is deel van God. Daar ligt de scheiding.

Het is het bewustzijn, dat het verschil in status uitmaakt: deel zijn van God. Daar begint het grote wonder voor ons. Het Kind, Dat geboren wordt, Dat glimlachte, Dat verkondigd wordt aan de wereld. Ook in onze dagen gebeuren er soms opzienbarende dingen. Men noemt ze wonderen, technische wonderen en heeft er allerhande namen voor. Men noemt het massa-psychose, men noemt het hallucinatie. Men noemde het tovenarij.

Men geeft er maar een naam aan; vaak zijn het verschijnselen, die aanduiden, dat er iets bijzonders gaande is in de wereld. Verschijnselen, die zoiets zeggen van; Denk er om, wees klaar! Er gaat iets komen! Er gaat iets gebeuren!

Denkt gij, dat, toen dit Kind geboren werd, dit wonderbaarlijke Kind, zo'n Kind, Dat toen de wereld van de geest gezwegen heeft? Ach, gij kent het in Uw dagen niet meer zo. Gij hebt Uw mediums, Uw waarzeggers; gij kent Uw waarzegsters en clairvoyanten. Maar gij kent haast met meer de Profeten, de door God bezielde.

Toch zijn de Profeten zeker een soort mediums. Enkel Uwer hebben wel eens gehoord over tempel-mediums der Oudheid, of de tempelslaap. Maar verder weet gij er eigenlijk maar weinig van. In de dagen, dat Jezus geboren werd. was het anders.

In die dagen was de mens meer vatbaar voor de krachten der natuur, in die dagen was de mens vatbaar óók voor de wereld van de geest, die zich openbaarde aan twee soorten mensen. Want uiteindelijk; Bethlehem lag vlakbij en er waren toch veel voornamen personen, want het was toch de stad van het geslacht David. Daar waren de geleerden, daar waren de priesters; allen gekomen om zich in te laten schrijven. Wanneer het gegaan was om de voornaamheid, men had ongetwijfeld de bloem, de fine-fleur van het Jodendom kunnen oproepen. Maar die konden het niet horen.

"Het waren de herders in de velden, die het wonder hoorden, omdat zij dicht bij de natuur stonden, omdat de natuur tot en door hen sprak. Tot het hen was, alsof zij een geruis van vleugelen hoorden, tot zij licht zagen, tot het wonder zich openbaarde. Het wonder, het grote wonder: daar is een Kind geboren! Ja, er was een Kind geboren. Eigenlijk niets bijzonders. Want als de hele natuur siddert en trilt, wanneer je als eenvoudig mens dat mee voelt klinken in je hele wezen; wanneer het je plotseling is, alsof je hele legerscharen van lichtende macht ziet. Wanneer je ziet, hoe elke geest in de natuur tot het licht is gericht; elke geest, die de wereld benaderen kan, maar in dit moment veilig te maken en af te schermen, aanwezig is.

Ja, dan kniel jij en slaat je mantel om; je kijkt voorzichtig, totdat je de liefde ziet en hoort in jezelf: "Vreest niet!" Dan ga je kijken naar dat .Kind. Natuurlijk. Want er is een Kind geboren, er is een Zoon gegeven, een Zoon des mensen.

Een normaal Mens uit een verdrukt volk. Een Mens uit een volk, dat in zichzelf verdeeld was. Een volk, dat voortdurend met elkaar in strijd was, omdat er aan de ene kant de collaborateurs zaten en aan de andere kant de tempel, daar tussenin de eenvoudige man, die dan nog probeerde zo tussen tollenaar en priester door zijn dagelijks brood te verdienen.

O, helemaal geen hooggeplaatste Persoon. Zeker, Jozef behoorde tot het geslacht David. Maar er waren velen uit het geslacht David geboren. Het was een hele stam eigenlijk al. Zo velen waren er eigenlijk al. Het was een gewoon mens.

Doodgewone mensen. Maria... .zijn verloofde. OF hoe moet je het anders zeggen? Degene, waarmee hij gehuwd was en die na bewezen vruchtbaarheid definitief zijn vrouw zou worden. Twee doodgewone mensen. En daar wordt Het geboren. Niet in een paleis. Ook niet in een herberg, of in een stad.

Misschien was dat wel toeval. Voor arme mensen was er geen plaats, als er zoveel rijke heren waren.

Ja, , dan is er zo'n Kind. Een Kind, Dat de uitdrukking is van de gemiddelde mens. Maar dat vindt U misschien wel een heel stoute conclusie. Een Kind, Dat men dan toch noemt de sterke God etc. En daar durf ik te zeggen, dat Het een .gewoon gemiddeld Kind was. Toch was het zo.

Het was een Kind, Dat precies uitdrukking gaf aan het bestaan van elke doodgewone mens. Dat lichamenlijk de eigenschappen had van een doodgewone mens, Dat in Zich een geest droeg, die ondanks zijn licht en grote bereiking, ondanks Zijn doordringen tot de kern van het Koninkrijk Gods, tot de brandende vlam, die in ons allen leeft, toch altijd nog maar was een geest, beperkt door en gebonden aan de materie.

Gij zegt, dat Jezus uit had kunnen treden, had kunnen vluchten? Dat Hij Zich had kunnen verplaatsen, of doen verheerlijken, zoals Hij wilde? Zeker, maar dat heeft Hij niet gedaan, Want Hij was en bleef: Mens.

Dertig jaar lang heeft het Kind, Dat in de wereld geboren werd, als mens geleefd. Het heeft geleerd en gewerkt, gestudeerd en de Thora's en de wetsrollen gelezen in de synagoge. Het heeft gespeeld en gelachen als iedereen. Toen pas was het ogenblik gekomen van de grote zending.

De zending, waarover eens de krachten der natuur gejubeld hebben. De zending van een Mens, Die, geboren op aarde, uitdrukking zou geven aan de weg, die iedereen kan volgen om tot de Vader te komen. Zonder meer. Een Mens, Die zal bewijzen, dat je drager kunt zijn van de hoogste krachten Gods, als mens. Dat je God kunt voelen in je als een werkelijkheid, die Zich openbaart door je handen, Die geneest zelfs door je schaduw. Een mens, Die zal bewijzen, dat zelfs een Calvarie niet een te hoge prijs is voor een leven, dat met God geleefd wordt. Daarom: de sterkste.

Want sterk moet je zijn als mens, wil je deze ene weg kunnen volgen. Een weg, die niet gebonden is aan je persoonlijkheid. Een weg, die je niet alle heerlijkheidjes en zaligheidjes geeft, die de mens zo kent. Een weg, die je niet weg voert van de mensheid tot je bleek en afgetrokken op een afstand staat van al dat menselijk gevoel.

Een Mens is het, Die leeft met de mensen. Die wijn drinkt op een bruiloft, Die lacht en schertst, Die misschien zelfs een klein wonder verricht, opdat de bruiloft niet gestoord worde door het feit, dat er te weinig wijn is. Een Mens, Die in de avond aan de bron kan zitten en spreken met de kinderen en ze een verhaaltje vertellen. Een Mens, Die medelijden kent en soms rechtvaardige toorn. Daarom: de Sterke! Omdat Hij Mens kon zijn en toch gelijk uitdrukking kon geven aan Zijn hoog bewustzijn van de Vader, Zijn weten om de eenheid, die bestaat tussen God en al Zijn schepselen.

Ja, het is een wonderlijke tijd geweest, toen Jezus nog op aarde leefde. Een tijd van wonderen. Met een wonderbaarlijke visvangst. Met zieken, die werden genezen. Met zonden, die werden vergeven en duivelen, die werden uitgedreven.

Een tijd van verdrukking en nood, van angst en vrees ook. Want reeds in de dagen, dat Jezus nog leefde, waren de Romeinen bezig met havenwerken en de Joden voelden wel: dat gaat ons aan het leven. Zo dadelijk komen de Romeinen hier. Wanneer zij nergens meer slaven vinden en buit, dan zullen zij ons nemen. Dan wordt onze tempel leeg geroofd. Dan worden wij in ketenen weggevoerd, opdat wij bedienden zullen zijn voor de Romeinen.

Een tijd van armoede. De tempel vroeg zijn cijns in sikkels, maar ook de keizer vroeg het zijne en de oogst was niet altijd rijk, de kudden waren niet altijd veilig. Veilig voor weer en tijd, veilig voor de Romeinen, of voor de roefdieren.

Als wij het eigenlijk zo achteraf bekijken, was het een tijd als de Uwe. Zeker, U bent misschien niet bevreesd voor roefdieren en een kudde is voor U misschien iets minder belangrijk geworden.

Maar is de gehele mensheid niet verstoord? Gaan niet de zucht naar macht, de begeerte naar afzetmarkten en hogere levensstandaard, gaan niet de begeerten naar eigen bevoorrechtiging op het ogenblik rond als dodende dieren, die de gehele kudde van de mensheid verstoren en misschien verscheuren? Vragen op het ogenblik niet vele krachten een zware cijns van U? Gijns in denken, cijns in emoties, cijns in al, wat U bezit? Zijt gij, mensen, niet in Uzelven verdeeld, is er in de wereld niet een strijd, zoals er eens was tussen Rome en de tempel? Zijn er ook nu niet krachten, die tegenover elkaar tronen, zoals eens het kasteel der Romeinen trots op zijn heuvel tegenover de tempel aan de andere kant? Zij zijn er toch ook?

Precies zo. Daarom juist is het zo gemakkelijk te begrijpen, dat gij ook nu nog kunt zeggen: Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven. Want Jezus was een Mens, zoals gij. Een Kind, geboren in armoede, levend, zoals alle mensen leven. Zoals gij en niet anders.

Wat Hij heeft volbracht, dat kunt gij ook volgen. Hij was de sterke. Wanneer gij Hem op het ogenblik na wilt volgen en het gaat een ogenblikje niet, dan is Hij daar. De Sterke, Die ook nu nog naast ons gaat. Die ons nu nog helpt en steunt.

Wanneer er soms een beetje veel onrust in de wereld is en spanning, dan behoeven wij alleen maar terug denken aan Jezus, want ook Hij leefde in een tijd van onrust en vol spanning.

Wanneer wij ons opstandigen en rebellen horen noemen, dan onthouden wij, dat ook Jezus een Opstandeling, een Rebel is geweest. Dat ook Jezus in toorn ontstoken is in het huis Zijns Vaders, in het huis Gods, in de grote tempel waarin de Arke des Verbonds stond.

Maar... .let wel... in rechtvaardige toorn. Hij heeft ons getoond, hoe een mens kan leven en zoeken; Hij heeft ons getoond, waar voor voor ons God leeft: in òns. Hij heeft ons getoond, hoe wij de Oneindigheid

kunnen beroeren, waaruit wij zijn voortgekomen. Hij heeft ons een weg uitgetekend, die ons moeilijk is om te gaan. Zeker. Want misschien zijn wij zwakkelingen. Niet?

Wat Hij heeft kunnen doen, moeten wij dan na kunnen volgen. Wij moeten het toch op de een of andere manier proberen. Niet in één leven, dan in vele levens. Niet in één bewustwording, dan maar in duizenden trappen van verschillende sferen. Maar wij moeten er komen. Hij heeft het ons getoond. Hij is de Sterke, Die ons Gods macht heeft getoond en Gods Rijk. Wat hebben wij dan verder eigenlijk nog in te brengen? Ieder zoekt op zijn manier. Natuurlijk. Maar wat Hij heeft gegeven als de weg, mogen wij niet opzij zetten.

Toen dit Kind werd geboren, toen werd daarmee een waarheid weer op aarde geboren, die zolang zij de mensen is verkondigd, door de mensen is vertrap en verscheurd.

Een leer, die altijd weer achtervolgd wordt. Die is gemaakt tot een schandblok, waarin je de mensen aan de pranger stelt, omdat zij zo dwaas zijn. Hij heeft ons geleerd, dat je jezelf moet kunnen verloochenen voor je naasten. Hij heeft ons geleerd, dat alle mensen gelijk zijn voor het oog van God. Hij heeft ons geleerd, dat wij alleen door de liefde, die wij kennen voor de Schepping, de liefde in ons tot de Schepper, in ons de kracht kunnen vinden, die ons bindt met God. Want dat is onze weg.

Wonder dan, dat wij dat Kind zovele namen kunnen geven. Men heeft getracht Jezus in de tijd, dat Hij leefde, De Maccabeeër, te noemen.

"De hamer, die", zo men zei, "de ketenen van het Jodendom zou verbrijzelen." Wel, Hij is een Hamer geweest. Een machtige Moker, Die voor iedereen die Hem aanvaardt, de banden van aard-gebonden conventies aan splinters slaat.

Want wat blijft er over van al je eigengereidheden, je zelfgerechtigheid, wat blijft er over van alle propaganda, van alle belangrijkheid van kleine dingen, wanneer daar tegenover komt te staan: - er is maar één ding, waar het om gaat - : Laat je medemensen vrij! Dien hen, om in het dienen van de mensen ook je God te dienen. Bid tot je God en vraag Hem je datgene te geven, wat je nodig hebt. Aanvaard God en volbreng het leven, zoals je voelt, dat Hij het wil. Dan blijft ons slechts één wet en één werkelijkheid. Al het andere gaat weg, valt ten gronde. Ja, het is wel een onderwerp om op deze avond over te spreken, meen ik.

Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, uit de mensen. Uit het mensenras geboren is een weg tot God geopenbaard door een lichtende Geest. Er blijft ons niet veel anders over dan te zeggen: wij zullen het proberen zo goed als wij kunnen op onze manier. Wij zullen proberen om de naastenliefde, die Hij heeft gepredikt in de praktijk te brengen zo goed als wij kunnen. Wij zullen proberen, o, verdraagzaam als Hij was, te zijn tegenover een ieder, wetende, dat slechts zij, die zonder zonden zijn het recht hebben om een steen te werpen, en dat juist deze dat niet doen.

Wij moeten zonder oordelen door de wereld leren gaan. Wij moeten proberen datgene te vinden, wat Hij noemde het Koninkrijk Gods in ons.

Daarmede, vrienden, zullen wij ons betoog sluiten. Na de pauze zult U een korte plechtigheid meemaken, die wordt verricht door een drietal personen tezamen, waarvan er één als spreker op zal treden. In deze tijd zal ook een bekrachtiging van draagtekenen plaats vinden enz. enz., zoals de eerste spreker U heeft verteld.

Ik zou U allen nog iets willen vragen: er is hier nu een goede sfeer tot stand gekomen. Wilt U trachten die te laten, zoals zij is? Dat is beter voor ons allemaal en een zekerheid, dat wij zodadelijk in ons werk niet zullen falen.

Ik dank U allen voor Uw aandacht en wens U nog een aangename pauze.

-0-0-0-0-0-

VOORBEREIDING

Goeden avond, vrienden,

Wij zijn dan gekomen aan dat deel van de avond, waar wij zo dadelijk over zullen gaan tot het instralen der sterren, kortom, tot al datgene, wat tot een ster-avond behoort.

Maar na alle luidruchtigheid, die met een pauze gepaard gaat, moet U mij niet kwalijk nemen dat ik nog eerst even zo gewoon met kom praten. Wij moeten U eerst weer even de rust terug geven, opdat wij werkelijk één kunnen zijn. Want wanneer wij zo dadelijk degene, die de instraling verricht, zullen zien en horen spreken, dan behoort deze hele zaal één té zijn.

Eens, wij weten niet wanneer en waar, heeft de machtige Alkracht, Die ons leven heeft geschapen, ons gedeeld in Zijn wezen en gesteld met een persoonlijkheid, om uit te gaan en de waarheid te zoeken.

Wij willen deze waarheid gaan zoeken in naastenliefde en een verdraagzaamheid, die ons als delen van het Goddelijke bewust terugvoert tot deze grote eenheid.

Ook nu reeds zijn wij in de Schepper als een volmaaktheid aanwezig. Hij heeft ons geschapen uit de volheid van Zijn wezen en gemaakt tot een volmaaktheid binnen Hem.

Maar hoe kunnen wij die volmaaktheid voor onszelven bereiken? Wanneer wij ons angstvallig afsluiten voor het leven, dat hij geeft. Wanneer wij de band van innerlijk bestaan en leven tussen ons en de Schepping weigeren te verstaan? Daarom zullen wij trachten, wij met onze wereld en gij in de Uwe, voor een ogenblik alle dingen te vergeten, die ons scheiden van de mensheid. Wij willen trachten één te zijn met al het geschapene, opdat dit werk, dat een uitdrukking wil zijn van en een bevestigen in ons wezen, ook van de volmaaktheid Gods, kan worden volbracht, zoals het behoort.

Vrienden, wij zijn rustiger geworden. Laten wij zoeken deze rust voor onszelven thans ook volledig innerlijk te vinden, terwijl ik plaats maak voor degene, die deze avond voor U deze inzegening verricht.

Moge het U een Kracht en een staf zijn.

—0—0—0—0—0—

INCANTATIE

Goeden avond,

Het is een hoogtij-dag. Want in deze tijd zijn alle krachten des Lichts zowel als de krachten des duisters krachtig op deze wereld.

Wij bannen het duister uit..... Geen duisternis moge hier doordringen, opdat met ons zij de vrede. De vrede van de Schepper, Die ons allen geschapen heeft, vragen wij om Zijn Kracht.

.....Machtige God..... In Uw Naam en in Uw Naam vraag ik om Kracht. In Uw Naam en alleen in Uw Naam wil ik roepen tot alle sferen. Uw Licht, dat rond ons is moge de bevestiging zijn van het verbond tussen U en het schepsel; dat nooit eenzaamheid en onvrede zal bestaan. Zo roep ik in Uw Naam.

.....Ik roep U, Baäl, Heer der Zon, Ik roep U, Kracht des Lichts.....

.....Ik roep U, Adsjindar(?)..... Heer der Hemelen.....

.....Ik roep U, Anchab. Gij, Machtigen, ik roep U allen....

.....Gij, Boeddha, Kracht van Bezinning.... Jezus, Kracht van Licht....

.....Ik roep U, Mohammed, Gij, die het aangezicht van de Schepper kent....

.....Ik roep U, Wijzen en ik roep U allen, gij, die het Licht draagt.....

.....Ik roep U in de naam van de Eenheid, die ons bindt.....

.....Ik roep U in de Naam van de Kracht. Die ons geschapen heeft. Kom en geef Kracht....

Laat één zijn de wereld.... Laat vrede zijn in de wereld...

.....Laat de Liefde van de Vader bekend zijn in de wereld....

Uw Kracht zij in al dezen... Kracht tot geestelijk leven..... Kracht tot bewustzijn, Kracht tot beheersing, Kracht tot werkelijkheid.....

.....Schepper, in Uw Naam bevestig ik de bond tussen U en het schepsel. U en de mensheid, in de Schepping. Ik bind in Uw Naam Uw Kracht in dit teken.....

Gebonden hebbende vraag ik U, laat Uw Kracht voldoende zijn voor vrede in de mens....

Vrede in de mensen en in de wereld....

Ik geef U mijn Kracht, ik geef U mijn leven, want het behoort U toe, Gij, Die deel zijt van de eeuwig-scheppende Kracht, waaruit ik geboren ben.

.....Wij roepen de Heer der Zon en hij geeft Kracht, want hij kan niet weigeren. Zijn Kracht is gegeven.....

Kracht uit de naam der sferen en deze Kracht is met U....

Kracht in de Naam van de Schepper, Zijn Kracht leeft in U.....

Moge dit waarheid en leven zijn voor U en allen.....

De Kracht is gegeven, vrienden. Het werk is volbracht. Wij kunnen van een mensenlichaam niet te veel eisen. Drie hebben er gesproken, drie hebben de Krachten geleid. Drie in de Naam van de Schepper. Drie als teken der Oneindigheid, drie als teken van de band, die wij allen kennen met onze Schepper en God.

Moge deze dagen U dagen des Vredes zijn. Gaat nu in Vrede.
Goedenavond.